

Jeg skal tillade mig, da Tiden er vidt fremskreden, kort at nævne de vigtigste Punkter i Lovforslagene. Jeg vender mig først til den Afdeling af Lovforslagene, som vedrører de Bestillingsmænd eller Tjenestemænd, som er beskæftiget som Kirkesangere, Organister, Kordegne o. s. v. Hvad de nævnte Bestillingsmænd angaar, er det navnlig vedrørende dem i København og paa Frederiksberg, at der foreslaas Ændringer af større Betydning og mere principiel Art. Vedrørende Tjenestemændene af lignende Art udenfor København og Frederiksberg gaar de her foreslaaede Ændringer væsentlig ud paa at normere de gældende Lønningstakster som Normaltakster, medens de nu er Mindstetakster. Ændringen foregaar ved, at man sletter Ordet „mindst“ foran Bestemmelsen om Taksterne, saaledes at der kun kan afviges fra de normerede Takster i særlige Tilfælde og med Provstiudvalgets Stadfæstelse. Endvidere er der en anden Bestemmelse gældende Folkekirkens Lønningsvæsen udenfor København, der gaar ud paa, at Kordegne i Købstæderne ikke kan lønnes højere, end de er lønnet i København for Tiden. Forholdet siges at være det, at man har Kordegneembeder derude med en højere Lønning, end der gives i tilsvarende Stillinger i København og paa Frederiksberg. Jeg er fuldstændig enig i, at der bør være Lighed i dette Forhold, saaledes at hvor disse Lønninger ligger højere, maa de bringes ned i samme Plan som de tilsvarende i København og paa Frederiksberg. Vedrørende de tilsvarende Bestillingsmænd eller Tjenestemænd i København og paa Frederiksberg foreslaas der visse Ændringer, som i Modsætning til de nys nævnte er af mere principiel Art. For det første foreslaas der, at alle, der ansættes efter denne Lovs Ikrafttræden, ikke bliver Tjenestemænd, men honorarlønnede, hvorimod alle, der ansættes i Folkekirkens Tjeneste her i København og paa Frederiksberg, bliver Tjenestemænd, og for deres Vedkommende, der er ansat i Henhold til den nugældende Lov, sker der ingen Ændring, hverken i Henseende til deres Stilling som Tjenestemænd eller deres Lønforhold.

I øvrigt foreslaas det at gaa bort fra den noget stive Inddeling af disse Embeder i København og paa Frederiksberg i 2den, 3die og 4de Lønningsklasse og kun normere Lønningerne til et Beløb, der varierer fra det, der nu er de laveste Lønningsatsen, op til det, der er Slutlønnen for de højeste. Der bliver altsaa herefter mere

Frihed for Ministeren til efter Indstilling fra Menighedsraadene at normere Lønningerne indenfor de forskellige Lønningsklasser, end Ministeren nu har. Det er en Bestemmelse, jeg for mit Vedkommende kan give Tilslutning, saa meget mere som det foreslaas, at saavel Placeringen i den ene eller den anden Lønningsklasse som Fastsættelsen af Honoraret skal ske efter Indstilling fra Menighedsraadet. I det hele taget mener jeg, at Ministeren fortjener Anerkendelse for, at det fremtrædende i disse Ændringsforslag er, at Menighedsraadene faar større Indflydelse, end de hidtil har haft.

Der er en lille Bestemmelse i § 19 i Lønningslovforslaget vedrørende Folkekirkens Tjenestemænd i København og paa Frederiksberg, der gaar ud paa, at Antallet af Medlemmer af Koret, der lønnes af Menighedsligningen, fastsættes af Kirkeministeriet. Saa vidt jeg ser af Lovforslaget, vil Menighedsraadet ikke faa nogen Indstillingsret med Hensyn til Antallet af Kormedlemmer. Naar Menighedsraadet ellers faar Indstillingsret og den Indflydelse, der dermed følger, med Hensyn til de andre Forhold, synes jeg, det ikke er helt logisk at udelukke det fra at have Indstillingsret med Hensyn til Antallet af Kormedlemmer, naar disse skal lønnes af Menighedsligningen. Dette er et Spørgsmaal af mindre Betydning, som der vel nok kan opnaas Enighed om, men jeg finder, at der her er lidt Inkonsekvens.

Jeg skal derefter ganske kort vende mig til de Ændringer, der angaar Lønningerne for Folkekirkens Præster. Medens det for de øvrige Tjenestemænds Vedkommende er saaledes, at de væsentligste Ændringer foreslaas for dem, der er ansat indenfor København og Frederiksberg, er Forholdet med Hensyn til Folkekirkens Præster det, at de væsentligste Ændringer gælder dem, der er ansat udenfor København og Frederiksberg. Man kan nok se, naar man ser paa de Ændringer, der her foreslaas, at den Opfattelse, der har gjort sig gældende hos den højterede Kirkeminister, er den, at vore Præster hører til en Klasse af Tjenestemænd, som er anbragt paa en af de tørreste Grene indenfor vore Lønningslove, idet de Ændringer, der her tænkes gennemført, i nogen Grad vil afbøde dette Tab, som vil lides ved, at Konjunktur- og Dyrtidstillaget bortfjernes, og at der gives Forsørgertillæg i Stedet. Jeg skal ikke forsøge paa her ved denne Lejlighed at tage Afstand fra den Opfattelse, at vore Præster har hørt til de Tjenestemænd, som har siddet paa vore Lønningsloves tørreste